

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 43. Acta violenter a Macedonio Constantinopolitano.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

nimi consensu; atque S. Maxentio, seu Sæculum IV.
 Maixantio, S. Maximini Trevirensis fra- A. C. 356.
 tri successisse creditur. S. Hilario in exi- ad Const. 3.
 lium pulso, alius Episcopus non est sub- p. 306.
 rogatus, sed suam ipse Ecclesiam per
 Presbyteros regere non cessavit.

§. XLIII.

*Acta violenter a Macedonio Constan-
tinopolitano.*

Magnam Catholici persecutionem Con- *Sup. §. 8.*
 stantinopoli patiebantur sub Mace- *Sozom. IV.*
 donio Ariano Episcopo, cujus Regimen *c. 20. c. 27.*
 sicut ab initio, ita & in progressu multis *Socr. II.*
 per vim patris foedatum est. Eleusium, *c. 38.*
 & Marathonium egregios adjutores ha-
 bebat. Iste posterior fuerat Numerarius,
 id est, Præfecti Prætorii officialibus sti-
 pendia numeraverat; ubi satis opum in
 hoc munere sibi comparasse visus est, eo
 abdicato, Nosocomiorum, in quibus
 ægroti, alique pauperes alebantur, Præ-
 fecturam suscepit; tum Eustathii Episco-
 pi Sebasteni suasu vitam asceticam am-
 plexus, Monasterium Constantinopoli
 fundavit; hujus Ecclesiæ Diaconus plu-
 ribus virorum, mulierumque Monasteriis
 præfuit, tandem a Macedonio ad Episco-
 patum Nicomediensem promotus est.
 Eleusius spectabili munere in aula antea
 functus, a Macedonio Episcopus Cyzice-

Sæculum IV. nus creatus est. Utriusque tam Eleufii,
A. C. 356. quam Marathonii vita non carpebatur,
 nisi quod infensissimi vocis consubstan-
 tialis hostes essent, quo in studio tamen
 Patroni sui Macedonii animum æquare
 neutiquam poterant.

Is Edictum, ab Imperatore impetra-
 tum, per omnes urbes affigi, & armato-
 rum manu executioni dari iussit, quo
 præcipiebatur, ut defensores vocis con-
 substantialis non Ecclesiis modo, sed &
 urbibus pellerentur, & Ecclesiæ dirue-
 rentur; hæc furenti nimis lenia vide-
 bantur, utque Catholicos ad Communionem
 Arianorum cogeret, omnia, quæ-
 cunque Gentiles persecutionum tempo-
 ribus crudeliter egerant, adhibuit; Ca-
 tholici proscribentur, bona eorum fis-
 co adjudicabantur, ferro candenti fron-
 tes eorum notabantur, verberabantur,
 omne tormentorum genus inferebatur,
 quorum immanitate non nulli ex hac vi-
 ta deturbati. Multi Martyres in hac per-
 secutione numerantur, quos inter duo illi
 inveniuntur, qui, S. Episcopo Paulo con-
 viventes, ab epistolis fuerant, nempe
 Martyrius Diaconus, & Marcianus Can-
 tor, & Lector; hos Macedonius Præfe-
 cto tradidit, tanquam Hermogenis occi-
 si, seditionisque circa illud tempus orta,
 reos; virili constantia supplicium tulere,
 & extra urbem, ubi malefactores confici
 sole-

Sup. l. XII.
 §. 18.

Socr. II.

c. 23.

Soz. IV.

c. 20.

solebant, conditi sunt, sed cum exinde Sæculum IV.
 ibi miracula fuerint edita, mundatus est A. C. 356.
 locus, & Ecclesia, tanquam ad Martyrum
 tumulum erecta. Hoc ædificium, a S.
 Joanne Chrysofomo cœptum, Sisinnius
 consummavit; Martyrii, & Marciani me- Soer. II.
 moriam Ecclesia vigesima quinta Octo- c. 18.
 bris colit. Sozom. IV,
c. 20.

Quia Novatiani Verbum Patri con-
 substantiale credebant, hos quoque Aria-
 norum odium unacum Catholicis com-
 plexum est. Agelio Novatianorum
 Episcopo fuga elapso, multi, quorum
 pietatis opinio major erat, comprehensi,
 & pessime habiti, quod Macedonio com-
 municare nollent; prius verberibus ex-
 cepti, de mysteriis (*) participare coge-
 bantur, quæ ori eorum, vi instrumenti
 diducto, ingerebantur; hoc tormenti
 genus Novatiani omnium maxime hor-
 rebant. Ariani sæminas, parvulosque,
 necdum baptizatos, rapiebant, & adhi-
 bita vi baptizabant, resistentes percutie-
 bant, vinciebant, tormentis hæcenus in-
 auditis afficiebant, exemplum novæ cru-
 delitatis sit, quod a non nullarum sæmi-
 narum pectore mamillas, inter arcæ
 oram

(*) Hic Interpres Protestans, ut nihil esset,
 quod non corrumperet, loco vocis: Mysteriis,
 quæ verum Christi Corpus, & Sanguinem signi-
 ficant, posuit: Brod, und Wein, Parte III. p. 68.

Sæculum IV. oram, & operculum inertas, violenter
A. C. 356. avulserint; aliarum ubera ignito ferro,
 aut ovis, recenter ex aqua bullienti ex-
 tractis, tangentes ustularunt. Inter alios
 Novatiani duo, Auxanon post hæc Pres-
 byter, & Alexander Paphlago, ambo vi-
 tam asceticam ducentes, tormentis exa-
 gitati, & in carcerem missi sunt; ex his
 cruciatibus Alexander decessit, cui Nova-
 tiani, tanquam Martyri Ecclesiam ædifi-
 carunt. Auxanon diu supervixit, a quo
 Socrates historicus hæc, quæ narravi-
 mus, particularia se accepisse testatur.

In Decreto Imperatoris, quo Mace-
 donius tanquam pallio suam crudelitatem
 obtegebat, præcipiebatur, ut Ecclesiæ
 eorum, qui in Consubstantialem crede-
 bant, diruerentur; hinc unam ex tribus,
 quas Novatiani Constantinopoli habe-
 bant, iussit destrui, sed brevi tempore
 tanta Novatianorum multitudo conflu-
 xit, ut destructæ Ecclesiæ materiæ ad al-
 terum maris littus in locum, Sicai di-
 ctum, transportandæ suffecerint; ille la-
 teres, alius ligna ferebat, mulieres, & in-
 fantes diligentissime laborabant, nempe
 pro honore Dei & servitio; ita factum,
 ut Ecclesia promptissime in alio loco re-
 surgeret. Post hæc ab Imperatore Ju-
 liano priorem locum receperunt, atque,
 rursus revectoria materia, Ecclesiam suam
 priori spectabiliorem eduxerunt, eam
 Anä-

Macedonius
persequitur
Catholicos,
& Novatia-
nos.

Anastasiam, id est, resuscitatam appellan-
 tes. Tunc aliqua reconciliationis inter
 Catholicos, & Novatianos mentio in me-
 dium allata, nam Catholici, Constantino-
 poli omnibus Ecclesiis privati, malebant
 cum Novatianis in Ecclesiis duabus, quæ
 ipsis supererant, convenire, quam cum
 Arianis, quos extremo horrore averfa-
 bantur; at quorundam Novatianorum
 æmulatio huic unioni impedimento fuit,
 dicentium, id sibi antiquissima lege in-
 terdicti.

Eodem tempore Eleusius, ut Mace-
 donii consilia adjuvaret, cujus gratia
 Episcopus Cyzicenus erat, Ecclesiam No-
 vatianorum ibi existentem dejecit. Ma-
 cedonius autem sciens, plurimos Nova-
 tianos in Paphlagonia numerari, præser-
 tim Mantineæ, effecit, ut illuc jussu Im-
 peratoris quatuor militum cohortes mit-
 terentur, qui eos metu ad recipiendam
 Arii Doctrinam adigerent; Novatiani
 in desperationem propulsi, ad arma de-
 currere, falces, secures, & quid quid sub
 manibus erat, arripere, & in milites mo-
 vere; initum est prælium, quo multi
 quidem Paphlagonum cæsi, econtra mi-
 litum paucissimi mortem effugerunt.
 Hæc Macedonii gesta suorum quoque
 animos alienarunt, & Imperatori displic-
 uerunt; at multo magis nova molitio-
 ne Imperatoris iram incurrit. Ecclesia

Apo-

Sæculum IV.
 A. C. 356.

Sozom. IV.
 c. 20.
 ibid. c. 20.

Sæculum IV. Apostolorum Constantinopoli ruinam minabatur, nec populus sine periculo ibi orare poterat; quam ob rem Macedonius Magni Constantini corpus, ibi sepultum, tollere parabat, quod pars populi, grande nefas rati, fieri posse negabat, dumque alii, corpus transferri licere, contendunt, in partes vulgus scinditur, omnesque, qui Consubstantialem propugnabant, sive sponte a Macedonio averſi, sive id honori, & memoriæ Magni Constantini dabant, translationem abominabantur; ergo litem ferro decidendam putaverunt, manibusque confectis, Ecclesiæ area, & puteus, qui ibi erat, occisorum cruore repletus est, imo humani sanguinis rivi in contiguam quoque porticum, indeque in civitatis plateam exundavit. Ubi, quod factum erat, ad Imperatorem Constantium delatum, vehementi ira in Macedonium exarsit, quam partim dolor ob tot peremptos homines, partim temeritas, quod Parentis sui corpus attingere non perhorruerit, acuebat.

Circa idem tempus memorabiles re-
Chr. Pasch. liquiæ Constantinopolim translatae legun-
Chr. Hier. tur, nempe S. Timothei, Discipuli S. Pau-
ann. 357. li & primi Episcopi Ephesini, summis Re-
359. Idatii verentiæ signis allatae sunt, prima Junii,
fasti ann. Constantio octavo, & Juliano primo Con-
 356. 357. sulibus, id est, anno 356. in eadem Apo-
 stolo-

stolorum Ecclesia sub Sacra Mensa depo-
 sitæ. Postero anno 357. tertia Martii,
 ita disponente Imperatore Constantio
 etiam Reliquiæ S. Lucae, & S. Andreae
 Apostoli Constantinopolim allatæ, cum
 Solemnitate in Ecclesiam Apostolorum
 reconditæ sunt.

Sæculum IV.
 A. C. 357.

*Hier. in Vi-
 gilant. c. 2.*

§. XLIV.

Constantius Romæ.

Interim Constantius in Occidente ver-
 sabatur. Cum diu Mediolani fuisset,
 Romam venit, annum Regni sui vigesi-
 mum celebraturus, in urbem cum uxore
 sua Eusebia inter publicas Cæremonias
 in vectus quarta Calendas Maji, cum esset
 Consul nono, & Julianus secundo, id est,
 28. Aprilis anno 357. Constantius tunc
 primo Romam vidit, fuitque ei ingressus
 iste triumphii loco, devicto ante sex annos
 Magnentio in bello Civili, quo confecto
 Majores triumphare non solebant. Cæ-
 terum tam immodicam Romæ pompam
 ostentavit, vultumque ita ad gravitatem
 composuit, ut, cum omnibus Magnus vi-
 deri debuisset, levis audiret; itaque non
 tam Constantius Romæ, quam Roma
 Constantio admirationi fuit. Non de-
 fuere, qui observarunt, eum publice na-
 res emungere, spuere, aut vultum ex
 una parte ad aliam vertere nunquam vi-
 sum

*Idat. fast.
 Chr. Pasch.
 Ann. Marc.
 lib. I. c. 10.*

Sup. §. 7.